

en saadan Forskjel i Pensionen for de yngre Embedsmænd og for de ældre, at Udvalget maa anbefale sit Forslag fremfor de andre. Det første Hensyn, som derved er at tage, er dette, at der paa den Maade, som Udvalget har foreslaaet, ikke vil blive nogen forøget Byrde for Statskassen, saavidt man kan bedømme, men snarere en Lettelse, og det andet Hensyn er det, at den Sum, som saaledes vil blive fordeelt mellem Enkerne, vil blive fordeelt paa en efter Udvalgets Mening bedre Maade, det vil sige: det vil blive saaledes fordeelt, at den meest kommer til at falde dem til Gode, som trænge meest dertil. Udvalget er gaaet ud fra den Anskuelse, at, naar man saaledes betragter den Stilling, hvori Embedsmændenes Enker komme, vil det i Regelen ikke være de Embedsmænd, som døe i en høi Alder efter en lang Embedsløbebane og med større Gager, hvis Enker ville komme til at være i en forholdsvis uheldig Stilling; thi disse Mænd, som saaledes døe efter en lang Embedsløbebane, have for det meste tilbagelagt en stor Deel af deres Liv, og deres Efterladte ere for en stor Deel allerede komne i en saadan Stilling, at de nogenlunde ere istand til at forsørge sig selv. Den Embedsmænds Enke derimod, som kommer i en noget vanskelig Stilling, er netop den, hvis Mand dør, efter at have været Embedsmænd i en Tid af 10—15 Aar; thi da er det som oftest, at han efterlader en Enke med mange uforsørgede Børn og en Enke, som paa Grund af sin Mand's ringe Gage ikkun har Afgang til en mindre Pension. Udvalget er derfor gaaet ud fra den Tanke, at, naar man antog, at Staten vilde give en saadan større Sum i Enkepension, saa skulde man helst søge at fordele den paa den Maade, at den virkelig kunde komme til at stifte saamegen Nytte som muligt for Enkerne, og derfor gaaer ogsaa Udvalgets Forslag ud paa ikke alene at tage Hensyn til Mændenes Pension eller Gage, men ogsaa at tage Hensyn til Børnernes Antal, saaledes at, naar en Enke har flere Børn, skal hun have mere Pension, end naar det ikke er Tilfældet. Man kan nu spørge, hvorfor man ikke har villet vedligeholde Udstøtets Bestemmelse, som er optagen af flere ærede Rigsdagsmænd, om at Kongen kunde, naar han

vilde, og naar Omstændighederne tale derfor, bevilge et saadant Pensionstillæg. Hertil maa jeg for det Første bemærke, at dette Pensionstillæg efter Udvalgets Forslag vilde aldeles bortfalde; Udvalget har tænkt sig en Pension, som vilde blive tilstaaet Enkerne alene fordeelt efter Antallet af Børnene, og altsaa vilde denne forøgede Udgift, som den nævnte Ret for Kongen vilde paaføre Staten, rimeligvis bortfalde. Men der er een Grund til, hvorfor Udvalget har troet, at det vilde være hensigtsmæssigt saaledes at tage ikke alene Enkerne selv, men ogsaa Børnernes Antal i Betragtning ved Fastsættelsen af Pensionen, og det er, at den Bestemmelse, hvormed her tales, er hidtil bestandigt bleven benyttet, og vil naturligvis blive benyttet saaledes, at man vil finde, at Omstændighederne i saa Fald tale for et Pensionstillæg, naar der er betydelig Trang tilstede, men at derimod Intet taler derfor, naar der paa en anden Maade er sørget for de Efterladte. Jeg troer imidlertid, at Erfaringen har vist, at det i mange Tilfælde har været uheldigt, at man ikke har bevilget et saadant Pensionstillæg til Børn, hvor der har været nogenlunde sørget for dem, thi, mine Herrer, naar en Embedsmænd gaaer med den Tanke, dersom jeg ikke selv sørger for mine Efterladte, saavidt jeg kan, saa vil Staten nok sørge for dem, men, dersom jeg stræber af yderste Gyve at affee lidt af min Gage, og lægger det hen til Forsørgelsen af mine Børn efter min Død, saa vil det have til Følge, at mine Børn ikke faae den Pension efter mig, som de ellers vilde faae, da er der vistnok en stærk Fristelse for en saadan Embedsmænd til ikke at anvende den Sparksomhed, som han ellers vilde have anvendt, for at stikke sine Børn Noget efter sig; og dette troer jeg er en i practisk Henseende ikke uvigtig Grund til, hellere at anvende den Sum, som man vil anvende, paa en aldeles fast Maade, efter aldeles faste Regler.

Jesperen: Da jeg vil stemme for, at alle disse Paragrapher udgaae af Loven, saa er det kun subsidiairt, naar jeg har deeltaget i at stille Ændringsforslag hertil. Under Nr. 32 har jeg foreslaaet, at den høieste Pension skulde være 500 Rbd. istedetfor 600 Rbd.; det